

și negare, de lumină și întuneric, de realitate și aparență. Această celulă vitală se dezvoltă pe două planuri paralele: unul pe care l-aș caracteriza ca apolinic, evoluând de la lirism la dramatic și tragic, enunțat de solist, altul aproape de dionisiac, de sarcasm, de jubilarie și sfidare, configurat de orchestră. Ne sugerează, cred, dramaturgia *Concertului* afecțiunea evocată de William Makepeace Thackeray în 1848 sub titlul *Vanity Fair, a Novel without a Hero* (Bâlciiul deșertăciunilor, un roman fără erou), sub forma a două intrigi diferite, dezvoltate deasemeni paralele, ca un joc între categorii morale pozitive și negative. Partea I a *Concertului* are două mișcări componente: *Allegro deciso*, debutând în nuanța *Giocoso*, și *Andante mesto*, așadar o tristețe rostită interiorizat, apoi potențată la tensiunea unui bocet; partea a II-a, *Allegretto burlesco*, conturează un climat care ne poartă gândul la romanul lui Thackeray: după o cadență susținută, ca un duet esoteric, de violoncel și vibrafon, *Allegro ruvido* se afirmă ca un triumf al forței vitale, al principiului regenerator. *Concertul* ni se dezvăluie ca un spectacol de sunet și lumină pus în scenă cu entuziasm creator și care, așa cum a confirmat foarte călduroasa primire făcută de public, își așteaptă desăvârșirea printr-o tălmăcire bazată pe ideea că imaginea de ansamblu este o rezultată a fiecărui detaliu.

Dr. Vasile TOMESCU

Recital cameral

Recitalul cameral susținut în Aula Uniunii Compozitorilor, în cadrul sărbătoririi celor 80 de ani de la crearea Societății Compozitorilor Români, s-a axat pe creația unor generații diverse de compozitori, în majoritate născuți fie la sfârșitul secolului XIX, fie în primele decenii ale secolului XX: George Enescu, Mihail Jora, Filip Lazăr, Paul Constantinescu, Sabin Drăgoi, Zeno Vancea, Anatol Vieru și Wilhelm Berger. Singurul care face parte dintr-o generație mai apropiată anului 2000 este Ulpiu Vlad, prin prezența creației sale în acest concert dorindu-se să fie reprezentate și generațiile celei de-a doua jumătăți a secolului XX.

Pentru a fi cuprinse în număr cât mai mare în acest recital, din vastitatea creației camerale românești au fost prezentate piese instrumentale mai scurte sau părți din sonate și lieduri ale compozitorilor citați, ca o trecere în revistă, caleidoscopică, a unor preocupări componistice, animatoare a vieții muzicale a Uniunii Compozitorilor, lucrări ce au îmbogățit patrimoniul muzicii camerale românești până la acest sfârșit de secol.

Pline de culoare și dramatism interior, cele *Patru cântece pe versuri de Mariana Dumitrescu* semnate de Mihail Jora au beneficiat de interpretarea sobră și inteligentă a baritonului Alexandru Petrovici. Acompaniat la pian de Adriana Maier, solistul a știut să dozeze efectele și culorile timbrale ale vocii, creând o aură de

mister în sonoritatea liedurilor *Acuarelă*, *Alchimistul*, *Lângă fruntea mea*, *Lupii* (lucrări compuse în jurul anului 1960).

Pianista Ilinca Dumitrescu, așa cum ne-a obișnuit în toate recitalurile sale, și-a etalat măiestria interpretativă în trei lucrări total diferite stilistic. În primul rând ne-a relevat valențele muzicale ale *Sonatei pentru pian op. 15* de Filip Lazăr, o creație a anului 1929, cu o structură liberă și poematică, în care contrastul de mișcare (*Allegretto*, *Prestissimo*, *Tempo di Marcia funebre*) se conturează fin, contrazicând - de fapt - legile sonatei clasice și dezvoltând ideea de înrudire și unitate tematică.

Din *Sonata în mi minor pentru pian*, compusă de Wilhelm Berger în 1962, Ilinca Dumitrescu a interpretat partea a II-a (Temă cu variațiuni), prefigurând prin logica gândirii componistice și dezvoltările contrapunctice, stilul viitoarelor lucrări ale compozitorului.

Evoluția pianistică a muzicienei s-a încheiat strălucitor, cu *Toccata (Joc dobrogean)* de Paul Constantinescu, binecunoscuta lucrare ce îmbină atât de fericit tehnica pianistică și ritmica toccatei cu vivacitatea jocului românesc, cu ritmica și melodica antrenante ale acestuia.

Sonorități ale muzicii noi au fost aduse de fagotistul Vasile Macovei, prin lucrarea compozitorului Ulpia Vlad - *Resonances in the Future VI*. Scrisă în 1999, piesa este dedicată fagotului solo, explorându-i posibilitățile tehnice și expresive din unghiul de vedere al muzicii actuale, căutând sonorități speciale.

Din creația lui Anatol Vieru, mezzosoprana Christina Brich și pianista Ana-Maria Ciornei au interpretat Ciclurile I și III din *Muzică pentru Bacovia și Labiș*, realizate de compozitor în anii 1959-1960. Într-un registru grav, controlând profunzimile expresiei muzicale, solista ne-a prezentat liedurile *Tu*, *Odă soarelui* și *Drumul* din ciclul *Odelor* pe versuri de Nicolae Labiș, precum și liedurile *Ceară*, *Cearcă* și *Toamnă* din ciclul *Destinderi*.

Două părți din *Sonata pentru vioară solo* de Zeno Vancea au fost interpretate de violonista Cornelia Bronzetti, descifrând liniile melodice și tehnica unei polifonii latente, cu conotații bachiene, puse în pagină de autor în 1981.

Din creația lui Sabin Drăgoi, tânărul pianist Mihnea Drăgoi a interpretat *Dansul de concert "Ce aude Murășul"*, reliefând cu sensibilitate melodica de sorginte folclorică, măiestrit transpusă într-o tehnică pianistică virtuoză, "de concert".

În încheierea recitalului cameral de muzică românească, soprana Daniella Chihai, acompaniată de pianistul Horia Drăgoi, a prezentat publicului superbe lieduri *Aux Demoysselles paresseuses d'écriture à leurs amys* și *Estrene de la rose* din ciclul *7 Cântece pe versuri de Clément Marot op. 15*, compuse de George Enescu în 1908, și trei lieduri cu parfum de romanță - *Crizanteme*, *Alintare* și *Flori albe* - scrise de Sabin Drăgoi în 1920, 1933 și 1946, pe versuri de Victor Eftimiu, Augusta Dragomir și Liviu Coman.

Mihaela MARINESCU